

amb un accent molt singular. L'altre no diu res, només somriu. Per un instant m'ha recordat el gat de la pel·lícula "Alícia al país de les meravelles", aquell que deia: "qui ets tuuu"?

- Com es diu el teu company? -he preguntat a Kamar. Kamar ha traduït i l'altre ha contestat:

- Timuz.

- I d'on és Timuz?

Kamar li ho pregunta i em tradueix:

- Diu que creu que és de Sildàvia.

Em deu haver quedat cara de capità Haddock perquè han rigut tontament. Ja no he indagat més. Hem sopat calladets. S'han aixecat abans que jo, en Kamar m'ha dit a reveure i l'altre m'ha tornat a somriure felinament.

- Adéu -he dit, i m'he quedat sol.

* * *

Són les dues de la matinada i estic sota un fanal escrivint, en un lloc que en diuen La Campa. Em sembla que estic fugint. Tinc la sensació com si un teler d'aquells de les fàbriques d'abans m'estigués retronjint al cervell. He begut massa. Abans, a les dotze, he sortit i he anat a parar al Pub 2000. Allà m'he enrotllat amb una colombiana boníssima que es diu Jacinta. Quan m'he passat al whisky ja li he engegat la història dels meus traumes laborals: que si els adolescents d'avui no saben el que volen, que la majoria no estudien ni tenen respecte pel professor ni per res, i sobretot, el caragirat del director, que presumeix de ser expert en grafologia i en una reunió em va dir, davant dels docents, que la meua lletra denotava un caràcter dèbil i que jo no servia per a imposar disciplina. En fi, que m'ha semblat que la Jacinta ja estava madureta, així que li he dit que tenia un camarot ple de provisions al Titànic i que aquesta podia ser una nit boja. La Jacinta ha somrigut i m'ha dit que molt bé, però que abans havíem de passar per casa seva, que hi havia deixat una amiga que l'esperava.

- Ostres -he dit- som-hi!

Hem arribat, hem pujat una mena d'escales i allà, estirada sobre un matalàs entre totxanes apilonades, hi havia una noia, Aurelia Bolívar es diu. Però allò no és un pis, és un edifici en construcció!

- Hola Aurelia, com estàs? -diu la Jacinta.

- He trencat aigües -respon amb un filet de veu.

- Portem-la a l'hospital de pressa! -he dit jo automàticament.

- No! -crida l'Aurelia.

- Ni pensar-ho! -fa la Jacinta -No pot ser perquè la busca la policia.

M'he quedat en blanc i la Jacinta m'ha dit que em resumiria la situació perquè no teníem temps per detalls.

- L'Aurelia va arribar fa un any i mig des de Cali com a immigrant il·legal. Treballava a Barcelona cuidant gent gran a domicili. Per atzar va conèixer un home que, encara que afincat i amb la família a Barcelona, té propietats patrimonials a la Vall de Camprodon i a la Garrotxa. Va proposar a l'Aurelia que es fes càrrec d'una de les cases per tenir-la a punt quan ell hi anés, cosa que feia sovint, sol, amb amics o amb clients. Ja et pots imaginar que es va convertir en criada i amant. Un dia ell li va dir que n'estava enamorat i que l'estimava. Poc després va quedar embarassada. Quan li ho va notificar, l'altre respongué que no es preocupés que ja li pagaria l'avortament. Ella exclamà que ni pensar-ho, que això no ho faria mai. Tot seguit l'Aurelia caigué per terra de la gran bufetada que aquell tio li clavà:

- Desgraciada -va dir-, potser també voldries que li posés Patllari de nom? Et penses que em mamo el dit, jo!

- Doncs "Palari" es dirà i serà de Camprodon -crijà amb ràbia l'Aurelia.

- Durant un temps, aquell porc, cada cop que pujava a la casa intentava convèncer-la, tan aviat amb crits i empentes, com amb promeses. Quan va entendre que no hi havia res a fer, li va dir que fes les maletes i que no la volia veure mai més. Jo feia poc que l'havia coneguda i li vaig dir que vingués a casa meua. Però ara fa uns dies aquell merda l'ha denunciat perquè diu que l'Aurelia li ha robat una coberteria de plata i unes joies de la seva àvia.

- No et preocupis -he sentenciat- la policia comprovarà que l'acusació és falsa i a aquest paio li caurà el pel.

- Sí, home, que ens vam endur les joies i els coberts.

Va ser idea meua. Bé que havien de menjar l'Aurelia i el nen. A més, si l' enxampen, com a mínim la deportaran.

- Bé, noies, ho sento, però jo me n'he d'anar.

Això és el que he dit mentre baixava com podia per aquell projecte d'escala. Ara estic tremolant de fred a la llum d'un fanal en plena operació fugida. Me'n vaig a fer una copa; jo em volia divertir i m'he ficat en una telenovela.

* * *

M'estic prenent una til·la en un racó de l'Atahualpa. El local és ple i hi ha soroll, però jo el sento com si vingués de molt lluny. Quan m'he desempallegat del

FREIXANET GESTIÓ, SL
ASSESSORAMENT I SERVEIS IMMOBILIARIS

Josep Busquets Sala

E-mail: josepbusquets@josepbusquets.e.telefonica.net

NIF. B-17730607
C/ València, 43
17867 Camprodon
Tel. 972 74 02 52
Fax 972 74 08 86